

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/2402 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 28 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 december 2006 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 september 2007, verzonden op 2 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

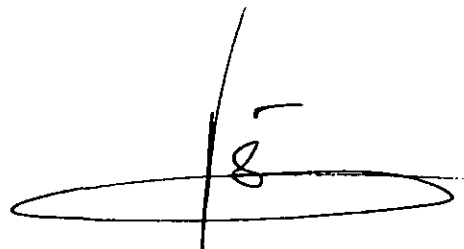
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007

154.

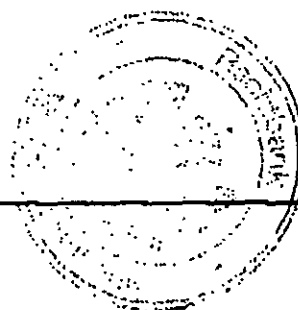
Verzonden: 22 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/2402

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Sierra Leoneanse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. B.G. Schonebeek, advocaat te Groningen,

en

DE STAATISSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 1 december 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 6 mei 2002 deze aanvraag ingewilligd.

1.2. Op 31 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 19 december 2006 afwijzend op deze aanvraag beslist.

1.3. Bij beroepsschrift van 15 januari 2007 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 4 september 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Felten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft, samengevat, het volgende aan zijn asielreëls ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Eiser werkte als bosbeheerder voor het Sierra Leoneese. In oktober 1999 werd eiser door de rebellen van Foday Sankoh mishandeld en gevangengenomen. Eiser wist in september 2001 te ontsnappen en hij is via naar Nederland gevlucht. Blijkens het rapport van het gehoor, dat heeft plaatsgevonden naar aanleiding van eisers zienswijze op het voornemen van verweerder om hem geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen, vreest eiser bij terugkeer in Sierra Leone niet alleen voor de ex-rebellen maar ook voor de burgers en de regerende partij "National Provisional Ruling Council" (NPRC), omdat hij lid was van de partij "Congress" (APC).

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), nu de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er ten tijde van de vergunningverlening geen gronden, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. Verweerder heeft dit standpunt als volgt gemotiveerd. Eiser heeft toerekenbaar geen identiteits- en nationaliteitsdocumenten overgelegd. Daarnaast heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem is toe te rekenen, aangezien hij geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reisroute heeft kunnen afleggen. Van een persoon die stelt per schip van Sierra Leone naar Nederland te zijn gereisd, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verstrekken over eenvoudige zaken zoals de datum waarop hij zijn land heeft verlaten, de naam van de kapitein van het schip en de vlag waaronder het schip voer dan wel de naam van het schip. De omstandigheid dat het ontbreken van documenten eiser bij de eerdere verblijfsaanvraag niet is toegerokend, kan aan hetgeen hiervoor is overwogen niet af doen. Gezien het voorgaande, is de oprechtheid van eisers asielreëls op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid hiervan. Voorts heeft verweerder, in het kader van de ex-tunc toetsing, overwogen dat het asielreëls positieve overtuigingskracht mist en dat eiser om die reden niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000. Hoewel eiser stelt ongeveer twee jaar bij de rebellen te hebben verbleven, heeft hij summier daarover verklaard. Ook heeft eiser vage en wisselende verklaringen afgelegd over zijn gestelde eerste ontsnapingspoging. Eiser heeft verklaard dat hij twee dagen na het vinden van de tweede diamant een poging heeft gedaan om te ontsnappen, welke poging niet gelukt is. Daarna heeft eiser echter verklaard dat hij niet kon ontsnappen, omdat er veel bewakers waren en dat hij en zijn vriend nog een tweede diamant nodig hadden om te kunnen ontsnappen. Daarnaast kan eiser niet aangeven in welke periode het voorgaande zou hebben plaatsgevonden. Voorts is de wijze waarop eiser uiteindelijk ontsnapt is, bevreemdend. Niet valt in te zien waarom de rebellen, één dag na de aanval door de "Economic Community Cease-Fire Monitoring Group" (ECOMOG), voor een vluchtroute zouden hebben gekozen in de wetenschap dat zich aldaar mogelijk een hinderlaag bevond en dat zij iedere vorm van bewaking over de gevangenen zouden verliezen, omdat zij hen voorop lieten lopen. Verder heeft eiser ten aanzien van zijn ontsnapping wisselende verklaringen afgelegd. In tegenstelling tot eisers eerdere stelling dat hij de enige was die kon ontsnappen, heeft hij later verklaard dat er ook andere mensen zijn

Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 3

ontsnapt. Uit het deelambtsbericht "Revolutionary United Front" (RUF) van 16 maart 2004 blijkt dat het vrijwel onmogelijk was om uit RUF-kampen te ontsnappen en dat als iemand daar in slaagde de kans groot was dat deze persoon werd gedood. Derhalve is het opmerkelijk dat eiser geen problemen heeft ondervonden toen hij na zijn ontsnapping een maand lang door de bossen heeft gelopen om in te komen. De omstandigheid dat eiser dit niet zou hebben gesteld doet hieraan niet af, nu hij tijdens zijn gehoren geen melding heeft gemaakt van problemen die zich tijdens zijn vlucht zouden hebben voorgedaan. Ten slotte stelt verweerder dat het aan eiser was om tijdens het nader gehoor van 24 januari 2002 alle informatie te verschaffen die hij van belang achtte en waarover hij beschikte of redelijkerwijs had kunnen beschikken. Derhalve kan de schriftelijke verklaring van eiser over zijn verblijf bij de rebellen, niet worden meegenomen in de besluitvorming. Verder overweegt verweerder, in het kader van de ex-nunc toetsing, dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning onbepaalde tijd op één van de gronden als genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000, aangezien het asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden en verweerder niet is gebleken van feiten en omstandigheden die leiden tot een ander oordeel.

2.3. Eiser heeft zich in zijn zienswijze en de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat zijn aanvraag ten onrechte is afgewezen. Eiser heeft dit standpunt, samengevat, als volgt gemotiveerd. Het is niet aan eiser toe te rekenen dat hij geen nationaliteits- en identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Gezien de omstandigheden waarin eiser verkeerde in de jaren voor zijn vlucht uit Sierra Leone, kan van hem niet verwacht worden dat hij in het bezit was van dergelijke documenten. Daar komt bij dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten niet eerder dan in de thans bestreden beschikking aan eiser is tegengeworpen, hetgeen in strijd is met artikel 3.119 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Voorts stelt eiser in zijn zienswijze dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem valt toe te rekenen, omdat hij voldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Verweerder heeft in strijd met artikel 42 derde lid, Vw 2000 gehandeld door dit niet in de thans bestreden beschikking te betrekken. Verder kan het eiser, in de onderhavige procedure, niet meer worden tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen nationaliteits- en identiteitsdocumenten en reisdocumenten heeft overgelegd, nu verweerder hem al eerder een verblijfsvergunning asiel heeft verleend. Voorts heeft verweerder zich onterecht op het standpunt gesteld dat er van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat het derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Verweerder had bij dit onderdeel van de besluitvorming niet opnieuw de omstandigheid dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd, mogen betrekken. Voorts kan verweerder eiser niet aanrekenen dat hij summiere verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf bij de rebellen, aangezien hij in zijn zienswijze uitgebreid verklaard heeft over zijn verblijf aldaar. Eiser heeft zijn verblijf bij de rebellen daarnaast nog middels een handgeschreven verklaring nader toelicht. Verweerder heeft deze informatie niet bij zijn besluitvorming betrokken en heeft derhalve in strijd met artikel 4, eerste lid, Definitierichtlijn (EG Richtlijn 2004/83) gehandeld. Ook onderschrijft eiser niet de stelling van verweerder dat hij vage en wisselende verklaringen over zijn eerste ontsnappingspoging heeft afgelegd, nu hij in zijn zienswijze duidelijkheid hierover heeft verschaft. Tevens is het niet vreemd dat eiser uiteindelijk wist te ontsnappen onder de door hem geschetste omstandigheden. Na de aanval van de ECOMOG op het kamp trachtten de rebellen zo snel mogelijk te vluchten. Nu er geen sprake was van een veilige route en er mogelijk hinderlagen waren, bevreemdt het niet dat de rebellen hun gevangenen als menselijk schild gebruikten en eiser hierdoor de mogelijkheid kreeg te ontsnappen. Eiser verwijst opnieuw naar zijn handgeschreven verklaring waarin hij zijn ontsnapping beschrijft. Gelet op het voorgaande, valt niet in te zien waarom verweerder

Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 4

verwijst naar het deelambtsbericht over de RUF. Ten aanzien van de wijze waarop eiser naar is gelopen, dient verweerder in aanmerking te nemen dat hij bosbeheerder was en een goede kennis heeft van de topografie van Sierra Leone. Ten slotte heeft eiser nimmer gesteld dat hij niet is opgemerkt tijdens zijn voettocht. Verder stelt eiser in aanmerking te komen voor verblijfsaanvaarding op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000. Eiser heeft in Sierra Leone te vrezen voor vervolging door de rebellen en wraakacties van burgers. Tevens vreest eiser voor een behandeling in strijd met artikel 3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ook komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid, aangezien hem geestelijk leed is toegebracht door de rebellen. Ten slotte beroept eiser zich op bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard omdat hij, gelet op zijn specifieke situatie, niet kan terugkeren naar Sierra Leone.

2.4. In het verweerschrift is verweerder ingegaan op de gronden van beroep. Verweerder heeft het bestreden besluit gehandhaafd.

Beoordeling van het beroep

2.5. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (oud) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 voordoet.

2.6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst [...].

2.8. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) in verbinding met bijbehorend Protocol van New York van 1967, worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 5

2.9. Op grond van artikel 83, eerste lid, Vw 2000 dient de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening te houden met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, wordt ingevolge het tweede lid alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor het besluit omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14.

2.10. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de AbRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de AbRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat - in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld, in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde - die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich aldan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

2.11. Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de AbRS en verweerdere bestendige toetsingspraktijk, is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen:

i) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is:

ii) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

2.12. Ten aanzien van de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er ten tijde van de verleende verblijfsvergunning geen redenen waren om eiser een verblijfsvergunning te verlenen, overweegt de rechtbank het volgende.

2.13. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is

Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 6

toe te rekenen.

2.14. Wat ook zij van hetgeen in de onderhavige procedure ten aanzien van het ontbreken identiteits- en nationaliteitsdocumenten is gesteld, de rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd, aangezien hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reisroute heeft gegeven.

In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank kan zich in grote lijnen vinden in de door verweerder in het bestreden besluit gegeven onderbouwing van het ontbreken van bedoelde positieve overtuigingskracht. De rechtbank laat bij zijn oordeel vooral wegen dat eiser wisselende en vage verklaringen heeft afgelegd over zijn gestelde mislukte ontsnappingspoging uit het rebellenkamp. Gelet op het belang van een eenduidige beschrijving van de ontsnappingspoging voor de vaststelling door verweerder van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, heeft verweerder van eiser mogen verlangen dat hij in staat was om duidelijke informatie hierover te verschaffen. De rechtbank concludeert dat verweerder, gezien de vaagheden en ongerijmde wendingen in eisers verklaringen, in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is te achten.

Gelet op het bovenstaande kon eiser ten tijde van de vergunningverlening, niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.15. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 eerste lid, Vw 2000 aanwezig is. Daarbij overweegt de rechtbank dat, nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mocht stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, ook ongeloofwaardig is dat eiser bij terugkeer in Sierra Leone te vrezen heeft van vervolging en een reëel risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.17. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

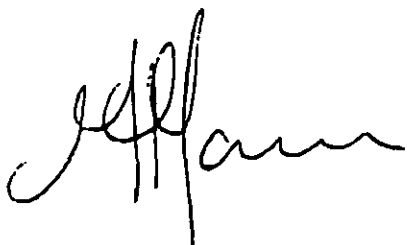
Zaaknummer: Awb 07/2402

blad 7

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. H.C.P. Venema en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van mr. M.K. van Haren als griffier op 28 september 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 1. 2 OKT 2007

Oldenhof & Schonebeek

A d v o c a t e n

per fax 070 3651380

13 pages

Turfsingel 5
9712 KG Groningen
Telefoon (050) 3119090
Fax (050) 3119091

Correspondentie-adres:
Postbus 1504
9701 BM Groningen

mr Helen Oldenhof
mr Ben Schonebeek
Advocaten en Procureurs

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Groningen, 25 oktober 2007

APPELSCHRIFT

Betreft:
INDnummer: 0112.01.8014
Vnummer:
Awbnummer 07/2402

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5909-C 25 OKT 2007	
ZAAKNR.	7504/1
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Sierra Leoneanse nationaliteit,
verblijvende te aan de In deze zaak
woonplaats klezend te Groningen aan de Turfsingel 5 (9712 KG), op het kantoor
van Oldenhof en Schonebeek Advocaten waarvan advocaat en procureur mr B.G.
Schonebeek verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om dit
hoger beroep namens hem in te stellen en als zijn gevolmachtigde op te treden
met het recht van vervanging.

Bijgaand treft u, gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet
2000, een machtiging hoger beroep in vreemdelingenzaken aan. (productie 1)

Verweerder ten deze is de Staatssecretaris van Justitie en namens deze de
Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Appellant heeft op 31 augustus 2004 een aanvraag tot het verlenen van een
verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van
19 december 2006 heeft verweerder afwijzend op deze aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 15 januari 2007 heeft appellant tegen de hiervoor
genoemde beschikking beroep ingesteld. Het beroep is behandeld ter openbare
zitting van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van
4 september 2007.

Bij uitspraak van 28 september 2007, verzonden op 02 oktober 2007, heeft de
rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, onder nummer Awb

-2-

07/2402, het beroep ongegrond verklaard. Bijgaand wordt een kopie van deze uitspraak overgelegd. (productie 2)

Appellant kan zich met de uitspraak in de beroepsprocedure niet verenigen en stelt daartegen hoger beroep in.

Appellant verzoekt als hier herhaald en ingelaet te beechouwen al hetgeen namens en door hem in de procedure leidende tot het aangevallen beroep is gesteld.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1

Appellant heeft als beroepsgrond opgevoerd:

"Verweerder overweegt op pagina 2, onder 4.2, alinea 6 van de hier bestreden beschikking dat "nu de grond tot het verlenen is komen te vervallen, opnieuw een volledige beoordeling van het asielrelaas heeft plaatsgevonden en mede op grond van het ontbreken van documenten ter ondersteuning van identiteit, nationaliteit en reisroute is geconcludeerd dat het relaas van betrokkene positieve overtuigingskracht ontbeert".

Na bespreking van het door elser in zijn zienswijze gestelde overweegt verweerder op pagina 3, alinea 4 van de hier bestreden beschikking dat "gelet op het vorenstaande en mede bezien de toerekenbare ongedocumenteerdheid van betrokkene, het relaas van betrokkene nog immer geen positieve overtuigingskracht bezit en zijn relaas evenzo nog immer niet geloofwaardig is".

Verweerder betreft aldus het ontbreken van documenten bij de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas.

Als aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw mag worden tegengeworpen, mogen ingevolge artikel 31 lid 1 Vw in het relaas, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan. Aldus verloopt de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas in twee fasen.

Als omtrent de eerste fase wordt geoordeeld dat de desbetreffende vreemdeling met inroepen van artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw mag worden tegengeworpen dat hij bepaalde, nader omschreven documenten niet heeft overgelegd, geldt voor de tweede fase van de beoordeling dat de verzwaarde eis van de positieve overtuigingskracht mag worden gesteld. Aan de zin van deze gefaseerde beoordeling wordt afbreuk gedaan als de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas vervolgens zou mogen worden ontkend mede op grond van het niet overleggen van dezelfde die in het kader van de toepassing van artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw zijn vermeld.

Verweerder had mitsdien het niet overleggen van documenten niet opnieuw mogen tegenwerpen bij de beoordeling of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat. Het hier bestreden besluit is mitsdien gebrekkig gemotiveerd."

-3-

Hierop is door de rechtbank niet geoordeeld, althans blijkt daarvan niet uit de overwegingen waarop de uitspraak berust. De rechtbank heeft derhalve niet, althans niet voldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft dus uitspraak gedaan in strijd met artikel 8:69, althans artikel 8:77 Awb.

Grief 2

Appellant heeft als beroepsgrond opgevoerd:

"Verweerder overweegt dat "het aan betrokkene is om in het kader van de besluitvorming de feiten en omstandigheden op basis waarvan hij zijn asielaanvraag heeft ingediend aan te voeren en aannemelijk te maken. Betrokkene is hiertoe ten tijde van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning bepaalde tijd gehoord over zijn identiteit, nationaliteit en reisroute en zijn asielmotiveven waarover hij verklaringen heeft afgelegd. Het was op dat moment aan betrokkene om volledig mee te werken aan het onderzoek en daartoe alle informatie te verschaffen die hij van belang achtte en waarover hij beschikte of redelijkerwijs had kunnen beschikken".

Vervolgens overweegt verweerder dat niet valt in te zien waarom betrokkene eerst in zijn zienswijze van 9 oktober 2006 aanleiding ziet om zijn verklaringen over zijn verblijf bij de rebellen uit te breiden, om vervolgens te concluderen dat aan deze uitbreiding niet die waarde kan worden gehecht die betrokkene hiaraan gehecht had willen zien.

Eiser heeft in zijn zienswijze enerzijds gemotiveerd bestreden dat hij summier verklaringen over zijn verblijf bij de rebellen heeft afgelegd, hierop gaat verweerder in de hier bestreden beschikking ten onrechte niet in; anderzijds heeft eiser, die in het voornemen van verweerder voor het eerst geconfronteerd wordt met diens oordeel dat zijn verklaringen op dit punt (te) summier zijn, dit door verweerder gestelde gebrek in zijn verklaringen willen herstellen.

De wijze waarop verweerder deze aanvullende informatie van eiser meent te moeten beoordelen is onzorgvuldig ten aanzien van eiser en is in strijd met de samenwerkingsverplichting die voortvloeit uit artikel 4 van Definitieverordening van de Europese Unie. Verweerder heeft immers op grond van artikel 4 lid 1 de verplichting om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen. Als verweerder dan oordeelt dat eiser op bepaalde -in de ogen van verweerder relevante- onderdelen te summier heeft verklaard en dit (in het voornemen) kenbaar maakt aan eiser, dan brengt deze samenwerkingsverplichting met zich mee dat eiser op dat moment, dus ten tijde van het geven van zijn zienswijze op het voornemen, de gelegenheid moet krijgen dit gebrek in zijn relaas te herstellen en/of te verklaren. Verweerder is vervolgens gehouden deze reactie in zijn beoordeling van de aanvraag te betrekken. Verweerder heeft dit ten onrechte nagelaten."

Hierop is door de rechtbank niet geoordeeld, althans blijkt daarvan niet uit de overwegingen waarop de uitspraak berust. De rechtbank heeft derhalve niet, althans niet voldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft dus uitspraak gedaan in strijd met artikel 8:69, althans artikel 8:77 Awb.

-4-

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 op pagina 6 van de uitspraak:

"De rechtbank kan zich in grote lijnen vinden in de door verweerder in het bestreden besluit gegeven onderbouwing van het ontbreken van bedoelde positieve overtuigingskracht. De rechtbank laat bij zijn oordeel vooral wegen dat elser wisselende en vage verklaringen heeft afgelegd over zijn gestelde mislukte ontsnappingspoging uit het rebellenkamp. Gelet op het belang van een eenduidige beschrijving van de ontsnappingspoging voor de vaststelling door verweerder van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, heeft verweerder van elser mogen verlangen dat hij in staat was om duidelijke informatie hierover te verschaffen. De rechtbank concludeert dat verweerder, gezien de vaagheden en ongerijmde wendingen in elser verklaringen, in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat elser asielrelaas ongeloofwaardig is te achten.

Gelet op het bovenstaande kon elser ten tijde van de vergunningverlening niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen."

Grief 4:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.15 op pagina 6 van de uitspraak:

"Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel -gelet op artikel 83 Vw2000- op enig relevant moment nadien, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29, eerste lid, Vw2000 aanwezig is. Daarbij overweegt de rechtbank dat, nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mocht stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, ook ongeloofwaardig is dat elser bij terugkeer in Sierra Leone te vrezen heeft van vervolging en een reëel risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM."

Grief 5:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.16 op pagina 6 van de uitspraak:

"Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond."

Toelichting op de grieven 3, 4 en 5:

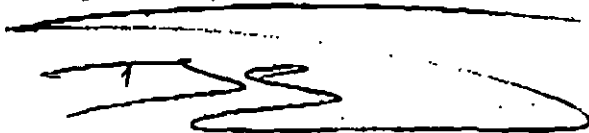
Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen te worden beoordeeld in het licht van de eerste twee grieven.

-5-

Redenen waarom :

- appellant u verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen;
- te bepalen dat verweerder gehouden is een nieuwe beschikking te slaan met inachtneming van uw overwegingen;
- met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Hoogachtend,

mr B.G. Schonebeek, bepaaldelijk gevolmachtigde.

Eventuele griffierechten kunnen ten laste van het rekening-courant van Oldenhof & Schonebeek Advocaten worden gebracht.